

AVA HUNTER
TRADUCERE DE LAURA FRUNZĂ

Amor, bebe și alte belele

ROMANCE

LEDA BAZAAR

AVA HUNTER

*Amor, bebe
și alte belele*

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

Dedicatie

Am scris cartea asta pentru toate femeile care se străduie să fie și mame, și femei în același timp, dar și să-și mențină sănătatea mintală în ciuda tuturor eforturile pe care le fac. Să fii mamă e greu ca naiba, așa că vă meritați din plin finalurile fericite!

Psst!

Următoarea pagină te avertizează cu privire la pasajele care te pot afecta emoțional în această carte. Poți să sari peste ea dacă nu vrei să afli dinainte ce se va întâmpla.

Un mesaj de la Ava

Dragă cititorule,

În această carte, un personaj va da naștere unui copil într-o manieră traumatizantă și se amintește de moartea unei soții într-un accident și dispariția unui părinte, răpus de cancer.

Dacă aceste subiecte sunt sensibile pentru tine, te rog să folosești acest avertisment pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză cu privire la lectura cărții de față!

Îți promit însă că vei avea parte de un final fericit, care include un bărbat puternic și ursuz!

Cu multă dragoste și cele mai calde urări de bine,
Ava

babymoon

substantiv

1. o vacanță relaxantă sau romantică pe care și-o iau viitorii părinți cu scurt timp înainte de nașterea bebelușului.
„Cu scurt timp înainte de intrarea în cel de-al treilea trimestru de sarcină, o gravidă și un necunoscut – viitorul tată al copilului – ajung să petreacă împreună un *babymoon* lung de două săptămâni, printre palmierii din Mexic.

- perioadă dificilă de după nașterea copilului, când părinții funcționează pe bază de nebunie și cofeină, în timp ce sudează o legătură afectivă cu nou-născutul.

„Perioada de *babymoon* e una specială, în care mama și tata se îndrăgostesc de bebelușul lor... și unul de altul.”

I.

Capitolul unu

DISTREAZĂ-TE, DEZLÂNȚUIE-TE, DESTRĂBĂLEAZĂ-TE!

Tessie Truelove trăiește doar pentru a tăia de pe listă tot ce și-a trecut în agenda riguros planificată – în fiecare zi își stabilește câte trei sarcini prioritare. Dar asta anume nu ajunge niciodată pe lista scurtă.

Oricât de mult și-ar dori.

Tess își închide planificatorul cu lista lungă de chestii de făcut a doua zi. Scoate un oftat hotărât și se răsucesce pe scaunul înalt de la bar pentru a evalua bodega întunecoasă din Tennessee pe care localnicii o numesc Bear's Ear. Tess știe să aprecieze o bodegă fără pretenții. La naiba, a fost crescută într-una! Bodegile fără pretenții îți pot da lecții cu privire la tipare îndrăznețe care se bat cap în cap și modalități de gândire inovativă. În mod automat, Tess începe să înfrumusețeze spațiul mohorât în mintea ei. Nu se poate abține, e ceva ce-i vine natural. Pereții ar avea nevoie de un strat de var proaspăt. Ar renunța la coarnele de cerb. Săracele animale! Ar scăpa de frigiderul de bere din lemn. Ar adăuga separeuri negre, în formă de semicerc, care să mențină fluiditatea spațiului. Ar păstra muzica dată la maximum. Un fel de country mai ritmat.

Localnicii și turiștii socializează laolaltă prin separeuri și pe deasupra halbelor de bere. Într-un colț, mai mulți bărbați dau peste cap pahare de băutură, la o petrecere a burlacilor încărcată de testosteron și exuberanță. La tonomat se aude un cântăreț care se vaită cu privire la whisky și la felul în care fosta nevastă a băgat două gloanțe în el în '53. Tessie mijește ochii la placheta din spatele barului pe care scrie că Bear's Ear e o destinație care trebuie musai vizitată.

O băutură! Are nevoie de o băutură!

Și poate de un vaccin antitetanos.

Se împinge în sus de pe scaun și ridică mâna la barman.

— Mă scuzați! Aveți lista de vinuri?

Bărbatul se încruntă la ea, în timp ce umple halbă după halbă fără ca măcar să fie atent la ele.

— Bere sau tărie, blondo. Asta-i tot ce servim aici!

Tess îi susține căutătura dură.

— Mă cheamă Tess. Pe tine?

Barmanul oftează.

Tess își adună palmele ca pentru rugăciune.

— Chiar am nevoie de un pahar de vin!

Un alt oftat.

— Tequila e bine?

Trăgând aer în piept, gata să argumenteze, gata să-și folosească puterile de convingere, se apleacă peste tejghea și îl privește pe barman în ochi.

— Fii atent aici! N-am muncit șaptespe ore azi și nu m-am rătăcit prin fundăturile astea pline de noroi ca să mă fac praf cu un pișat de tequila într-o crâșmă obscură cu calendare cu nuduri pe pereți și un tonomat care îți sparge timpaneale.

Barmanului îi zvâcnește falca.

— Te rog!

Tess își ridică bărbia. Mijește ochii.

Barmanul se oprește. Șterge tejgheaua cu cârpă. Își înclină ușor capul. Apoi scoate un oftat înfrânt.

— Roșu sau alb?

Tess îi zâmbește.

— Alb, te rog! Cu gheață.

Barmanul se strâmbă.

— Să nu exagerăm!

Bagă o mână masivă în frigiderul antic și scotocește pe acolo până când scoate o sticlă prăfuită. Vinul e de un alb translucid cu subtonuri de piersică. N-are nevoie să-și scoată ghidul Pantone din poșetă ca să știe ce culoare ar aloca băuturii.

Eșantionul 9180.

Tess trăiește în funcție de culorile Pantone. Sunt o ordine binecuvântată. Pătrățele precise care îi spun unei persoane exact la ce să se aștepte. Fără surprize, fără haos.

Tresare când barmanul îi trânește sticla de vin pe tejghea, cu o expresie de dezaprobare pe chip.

— Mulțu...

N-apucă să termine de rostit cuvântul, că barmanul pleacă spre alți clienți încă și mai îmbufnați decât el. Măcar a lăsat sticla!

— ...mesc, murmură Tess, renunțând la etichetă și ridicaându-și ambele coate pe suprafața lăcuită din fața ei.

Își cuprinde fața în palme. Până și barmanul o detestă. Și de ce n-ar face-o? E îngrozitor de enervantă.

Îngrozitoarea Tess!

Se încruntă. Naiba să-l ia pe Atlas! El a procopsit-o cu porecla aia odioasă după tot dezastrul cu peretele îmbrăcat în mochetă de acum câțiva ani.

De obicei, n-o deranjează să fie Îngrozitoarea Tess dacă asta înseamnă să ducă treaba la bun sfârșit pentru clienții ei.

Și ea e aia care suportă din plin crizele lui Atlas, nu stagiar-rii ei.

Totuși, în seara asta, faptul că e Îngrozitoarea Tess în-seamnă că e la dracu' -n praznic, sărbătorind singură.

Ca de obicei.

Adunându-și optimismul, Tess închide ochii și inspiră profund, făcând tot posibilul să se concentreze pe marea realizare a zilei.

Nou-deschisul hotel Grey & Grace din Nashville e ci-reșa de pe tortul portofoliului ei. Un popular cântăreț de country și-a deschis un bar pe Broadway și a ales-o pe ea ca designer principal. Un proiect de doi ani care în sfârșit s-a terminat. Dacă nici victoria asta nu îi aduce promovarea la Atlas Rose Interiors – o renumită companie de design interior pentru vedete –, atunci nimic n-are s-o mai facă.

După marea dezvăluire și vizita spațiului împreună cu clientul, Tessie s-a oferit să facă cinste cu băuturi întregii echipe de designeri juniori.

Dar ei s-au uitat la ea de parcă îi lipsea o doagă.

— Găsește-ți o ocupație, cucoană! a mormăit unul dintre stagiaři, înainte ca grupul să plece.

Ea a deschis gura ca să spună „Am o ocupație” dar, apoi, la fel de rapid, a închis-o. Stagiarul Sven avea dreptate. N-avea o ocupație. Avea doar un loc de muncă și un șef iste-ric, panourile ei de inspirație și eșantioanele Pantone. Avea vinilurile, o baie cu spumă și un pahar de vin atunci când găsea timp pentru asta.

Ce puteai să le reproșezi?

Cine să vrea să petreacă timp cu ea după ce s-a răstit la cei din jur cu directive toată ziua?

Nici măcar ea nu prea avea chef de propria-i companie.

Momentul în care și-a dat seama de asta a fost ca o palmă peste față sau ca și cum i s-ar fi frânt inima. Așa că a înșfăcat

cheile de la mașina închiriată, a apăsat pedala și a pornit la drum încotro a văzut cu ochii. Departe de oraș, pe niște drumuri de țară prăfuite.

În căutarea unui moment de respiro. O secundă în care să nu mai fie scorțoasa și îngrozitoarea Tess care ajunsese să fie.

Și așa a găsit barul acesta, în care nu trebuie să fie ea însăși. Un oraș în care n-o cunoaște nimeni. O noapte în care nu e silită să se ascundă în spatele atitudinii profesioniste. Unde nimeni n-o să-i spună că e îngrozitoare.

Poate că îndemnul înțelept al verișoarei ei, Ash, merită luat în seamă: „Distrează-te, dezlanțuie-te, destrăbălează-te!”

Pentru că a doua zi urmează să se întoarcă la maratonul din Los Angeles.

A doua zi, o să fie din nou Îngrozitoarea Tess.

Își studiază unghiile cu manichiură French aurie și dă pe gât restul de vin. Umplesă la loc paharul, turnând cu generozitate din sticlă.

Își iubește meseria.

Dar, pentru o singură noapte, vrea să uite totul.

Să facă greșeli.

Să se distreze.

La drept vorbind, Tessie nu s-a așteptat niciodată să facă din meseria ei un mod de viață. Dar a ajuns la 32 de ani și fix asta a făcut – și doar la asta se pricepe. Doarme singură. Muncește 16 ore pe zi. Are cunoștințe, nu prieteni. Își petrece tot timpul în showroomuri și cară cutii mari cu mostre de gresie și de țesături, chinându-se să-și convingă clienții. Demolează cele mai frumoase părți ale unor case vechi pentru a face loc unor podele cenușii deprimante și aceluiași concept plictisitor cu spații deschise. Pupându-l în fund pe Atlas și reînnoindu-și rețeta de calmante în speranța că, la un moment dat, va ajunge senior designer.

Bea și al doilea pahar de vin.

Dacă hotelul pe care l-a decorat de una singură nu-i aduce proiectul Penny Pain, atunci jură că o să se arunce în râul Cumberland. O să plutească până în LA, cu machiajul ei perfect distrus. O să fie un cadavru superb, dar, oricum, tot un cadavru: mort, șomer și umflat.

Și totuși...

Poate că locul de muncă nu-i întoarce dragostea, dar măcar nu-i frânge inima.

Munca e viața ei! Pentru că Tessie îi poate număra pe degetele de la o mână pe oamenii care au părăsit-o. Și, dacă ar strânge degetele alea, ar forma un pumn. Și pumnii dor al naibii de tare.

Are banii ei. Are viața ei.

Și sunt indestructibile.

În afară de seara asta.

În seara asta, s-ar putea lăsa pradă unei fărâme de distrugere.

Încântare. O senzație familiară de exaltare i se reaprinde în suflet. Iese la suprafață vechea Tess. Fata curajoasă care a făcut ospătărie timp de doi ani ca să supraviețuiască după facultate și care care vâna discuri și sticle vechi de medicamente în magazinele de antichități atunci când a început să aranjeze case. Nu Îngrozitoarea Tess, care țipă la stagiarii care uită să înfoaie pernele înainte de vizita unui client.

Tessie își dă ochii peste cap când aude maimuțările bărbatilor de la petrecerea burlacilor, apoi se uită în jos, la ea însăși. Nu prea se integrează în barul ăsta.

Își dă jos sacoul, rămânând într-un maiou negru de mătase și blugii rupți în care s-a schimbat înainte să plece la drum. Își desface părul blond din strânsoarea agrafei franțuzești pe care o pune lângă paharul de vin.

Libertate.

Se uită la băutura din mână.

Și alcool.

Dacă ar fi și Ash acolo, i-ar trage o palmă la fund și i-ar repeta îndemnul pe care i l-a dat înainte să se urce în avion pe aeroportul LAX.

„Distrează-te, dezlănțuie-te, destrăbălează-te!”

Tess își ronțăie buza de jos.

O tentează ideea. Nu s-a mai culcat cu nimeni de când? De un mileniu? Cam de pe vremea când conceptele cu spații deschise erau la modă.

Dar, înainte să apuce să se convingă să renunțe, un hohot puternic de râs îi deraiază gândurile. Se apleacă în față și se uită de-a lungul tejghelei lungi a barului. Șase scaune mai încolo, un bărbat cu părul de un blond-nisipiu râde ca o hienă, iar lângă el...

Privirea lui Tess se oprește asupra unui bărbat care stă cam bățos pe scaunul de bar. Are o expresie chinuită și se uită în gol, de parcă și-ar dori o cale de scăpare. Pare că se simte la fel de inconfortabil ca ea.

Dar, în afară de asta, e... sexy.

Al naibii de sexy!

Tess mijește ochii. Se concentrează. Apreciază.

Creierul i se scurtcircuitează când îl analizează. E înalt, chiar și-așa, cocoșat peste tejgheaua barului, cu corpul lucrat și masiv. Poartă o cămașă ecosez neagră, ghetă negre cu șireturi și niște blugi spălăciți. Are o claie dezordonată de păr brunet, un pic mai lung în față și tuns scurt la spate. Mânele cămășii sunt suflecate până la coate, dezvăluind antebrățe groase și musculoase cu păr negru și tatuaje în culori vii.

În timp ce dă din cap în direcția prietenului său, lovește ușor tejgheaua cu degetele în ritmul melodiei country.

Tessie se înmoaie imediat.

Mama ei l-ar plăcea.

Se încruntă la gândul acesta nepoftit.

Apoi râde, amintindu-și de bodega în care a lucrat pe vremuri mama ei.

Tess stătea într-un separeu jegos, bățâind din picioare pe banchetă în timp ce-și făcea temele. Mama debarasa mesele și turna bere, cântând în același timp cu tonomatul despre cowboy din locuri îndepărtate. La un moment dat, mama a adus acasă un pick-up ca să poată asculta și acasă viniluri despre cowboy. Seara târziu, se așezau lângă aparat și mama ei scotea un teanc de discuri. Le știa pe toate: George Jones. Waylon Jennings. Merle Haggard. Hank Williams. Cowboy de modă veche.

Dar bărbatul acesta. Nu e un cowboy.

Îl mai examinează o dată. Barba lui. Scurtă și îngrijită. Arată ca un voinic al munților. Posac. Necizelat. Ar fi gata să parieze că e genul de bărbat care face muncă fizică. Care are palmele bătătorite, dar atingerea delicată. Și care sărută ca un vis.

O fantezie!

Își duce paharul la buze și termină tot vinul. I-ar prinde bine o fantezie.

Oare cum sună vocea lui?

Ca un bubuit de tunet? Ca șmirghelul? Se cutremură când se gândește.

Muzica, vinul și apariția voinicului de la munte o fac pe Tessie să se destindă, să se relaxeze, să fie gata de distracție și să vrea să danseze. Să se răsucească prostește pe scaun în timpul rockului țărănesc care urlă în bar.

Se luminează și se agită pe interior. E cuprinsă de un val de emoții. Nu vrea să fie precaută. Măcar pentru o seară.

Buzele i se arcuiesc în sus în timp ce se gândește la tonomat cu apreciere.

Ar putea s-o facă. Ar putea dansa. Ar putea să fie tipa aia care rupe ringul în două. În fond, n-o cunoaște nimeni aici. Care-i cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla?

Își dă pe gât vinul.

„Distrează-te!”

Zâmbește când se descalță de pantofii cu toc cui și talpa roșie.

„Dezlănțuie-te!”

Capitolul doi

NEVASTA MOARTĂ A LUI SOLOMON WILDER ÎI SPUNE
să se destrăbăleze.

Vocea Serenei îi răsună limpede în minte. După șapte ani, poate că nu-și mai amintește chiar fiecare trăsătură frumoasă a chipului ei sau nuanța exactă de albastru a ochilor ei, dar vocea aceea limpede nu l-a părăsit nicio dată. Mereu îl împinge de la spate când are nevoie de un șut în fund. Îl îndeamnă să facă ceva. Chiar și atunci când nu vrea.

— Sperii femeile, Sol! se aude la urechea lui o voce tărăgănată. Ai moaca aia încruntată, frate.

Solomon mormăie când Howler îi prinde umărul într-o strânsoare fermă. Prietenul lui cel mai bun se apropie și mai tare, ridicând din sprâncene în mod sugestiv.

— Relaxează-te!

— Am venit aici ca să facem cercetare, spune Solomon, răsucindu-și verigheta pe degetul plin de cicatrici.

Apoi își duce la gură sticla chihlimbarie. O golește.

— Să te uiți după fete nu e cercetare.

Howler mârâie suficient de tare, încât să se facă auzit peste muzică.

— De ce te porți așa? În sfârșit te scot și eu din casă, și tu mă lași să vânez de unul singur.

Solomon își freacă obrazul cu palma. Prietenul lui a avut un tupeu nemaipomenit să-i ceară să-și lase cabana, câinele și muntele și să facă un zbor de opt ore până în Nashville, când el n-a plecat de 15 ani din Chinook, micul său orașel din Alaska.

„În recunoaștere.” Așa l-a momit Howler.

Pentru barul lor dă răpănat și vai de steaua lui.

Howler's Roost.

Cei doi îl deschiseseră într-un siloz vechi atunci când aveau 20 de ani. Barul părea o cârciumă oarecare din afară, dar înăuntru nu semăna cu niciun alt local din micul lor oraș. Aveau mâncare bună și băutură pentru localnici. Amândoi bărbații doreau să-și umfle mușchii creativi în felul propriu. Howler făcea cocktailuri artizanale. Solomon gătea mâncare din ingrediente locale. Și le-a mers bine... până când a murit Serena.

Inițial, îl gândiseră ca o cârciumă pentru localnici, dar, de îndată ce Howler a trecut la bar și a început să experimenteze cu cocktailuri, turiștii au început să vină valuri-valuri. Mai mult, l-au poreclit cel mai bine păstrat secret din Alaska.

Apoi, cu șase luni în urmă, un faimos cântăreț de country din Nashville a pus Howler's Roost pe hartă. Tipul rămăsese izolat acolo după un concert și, la întoarcerea acasă, a declarat într-un interviu acordat revistei *Food & Wine* că barul lor are cele mai bune cocktailuri pe care le-a băut vreodată.

Atenția pe care au început să o primească din clipa aceea a creat un adevărat haos, iar curând Howler's Roost a devenit un loc în care oamenii se zbăteau să ajungă. Adică urcau în avion din Anchorage doar ca să încerce cocktailul

lor unicat, Redheaded Stepchild. Howler s-a apucat chiar să facă stocuri de marfă ca să nu rămână descoperit.

După ce iarna trecută un viscol le-a distrus acoperișul, prietenul cel mai bun al lui Solomon s-a folosit de ocazie pentru plănuî o binevenită renovare a barului.

Și așa a apărut în program excursia la Nashville. Cu vizite în diverse baruri ca să se inspire pentru propria reamenajare. Bear's Ear e un bar la marginea drumului, cunoscut pentru berile artisanale și pentru burgeri.

Sigur, Solomon nu mai activează în industria restaurantelor de ceva timp, dar să-și lase barul să se ducă naibii nu reprezintă o opțiune. Chiar dacă, până la urmă, din cauza lui localul a ajuns într-o stare proastă.

Pentru că nu a fost prezent. Asta era povestea vieții lui nenorocite.

Howler scoate un oftat chinuit, bâțându-se pe scaunul de la bar.

— Mă omori, frate! Eu te dau jos de pe munte după ani întregi, iar tu stai aici și o faci pe îmbufnatul.

Solomon își încrucișează brațele.

— O fac pe îmbufnatul și în Chinook.

— Mie-mi spui!

Howler face semn spre platoul cu rulouri cu ou dintre ei.

— Cum ți se pare mâncarea?

— Grozavă!

— Nu-i ca a ta.

Imediat ce spune acestea, mai cere două pahare de whisky.

— Îmi faci o favoare că ești aici. Considerăm călătoria asta ca deplasare în interes de serviciu și decontăm toate cheltuielile. Un fost bucătar-șef țăfnos care are nevoie să se distreze. Ce zici de ea?

— Nu! spune Solomon fără să întoarcă defel capul.

— Ea?

— Howler!

— Uite, știu că abilitățile tale de flirtat sunt ruginite...

Solomon înhață paharul de whisky și îl duce la gură.

— Moarte și îngropate.

— Suntem într-o excursie, sărbătorim! Scula ta e în vacanță.

Howler își coboară vocea și se apleacă spre el. De data asta e serios.

— Frate! Ai ispășit destul.

Mda! Adevărat!

La o adică, Solomon și-a petrecut primii câțiva ani încercând să-și dea seama cine e fără ea. Acum, ceea ce a fost odinioară iubire s-a transformat în datorie. Vină. Obligație. O încăpățănare voită de a pune-o pe Serena pe primul loc în moarte, așa cum n-a făcut-o când era în viață.

— Serena ar înțelege, spune Howler.

Solomon scrâșnește din măsele și conturează cu degetul fibra lemnului de pe tejgheaua barului. N-a venit aici pentru o tăvăleală rapidă.

A venit să facă cercetare, să-și ajute prietenul să repună barul pe picioare, și apoi are de gând să se întoarcă în Chinook.

— Ce zici de Bucle Aurii de acolo?

Solomon scoate un geamăt, trânteste paharul cu whisky la loc pe bar și se încruntă la prietenul lui, gata să-i spună să tacă dracului din gură, că au stat aici toată seara și că ar trebui să plece pentru că se trezesc devreme a doua zi, dar zâmbetul lacom de pe chipul lui Howler îl face să se răsucească pe scaun.

Acolo, în mijlocul barului, e o femeie singură care și-a făcut din ring propriul club de dans.

Nu se poate abține să nu se holbeze. Dansează pe muzica lui George Strait și n-are niciun ritm, nici măcar când bate

din palme. Tipa își unduiește șoldurile, își flutură părul lung și blond și râde ca o făptură sălbatică și superbă în timp ce dansează.

E al naibii de frumoasă!

I se usucă gura. Are senzația că a câștigat potul cel mare. Și femeia arată la fel.

Howler își lasă capul pe spate, râde și își freacă mâinile.

— E varză!

— Nu râde! îl repede Solomon pe prietenului său, uitându-se urât la el. Se distrează. Las-o în pace!

Femeia se lasă în voia muzicii, de parcă n-ar avea nici cea mai mică grijă pe lume. Are un pahar cu picior în mână, iar vinul se varsă pe podea. Femeii nici că-i pasă de cei care ridică din sprâncene în direcția ei.

Nu e înaltă, dar ce picioare are! Și ochii ăia spectaculoși! Mari, căprui și mărginiți de gene lungi și dese.

E desculță. Puțin o interesează de dușumeaua prăfuită, de berea vărsată sau de alunele strivite. Îi cade o bretea de la maioul negru, dezvăluindu-i curbura sânilor. Blugii rupți arată ca și cum ar fi pictați pe ea și îi scot în evidență fundul perfect. E bronzată – probabil că e turistă. O turistă al naibii de frumoasă! Emană magnetism, atrăgându-i privirea și ținându-o captivă. Nu s-a mai uitat așa la o femeie de la Serena. Chipul soției lui e în ceață. Dar femeia asta nu e. E ceva la ea. Se distrează, flirtează, e relaxată, iar asta îl atrage și îl face să vrea s-o cunoască.

Femei. Interacțiuni. În afară de mama și de surorile lui, au trecut șapte ani de când n-a mai interacționat cu nimeni.

Vocea Serenei îi șoptește: „A venit vremea, Solomon. Mișcă-ți fundul, bleg bărbos ce ești!”

Înainte să se ridice însă, un frumușel de la petrecerea burlacilor din colț se duce către fată. Solomon îl urmărește cu ochi de vultur. Știe genul indivizilor de felul ăsta. Guler

descheiat la cămașă. Rânjet depravat. La vânătoare. A alun-gat destui ratați dinăștia de pe lângă surorile lui ca să știe că puștiul nu vrea decât să profite de ea.

Tânărul se întoarce spre prietenii lui și face un gest obs-cen pe la spatele fetei. Fără s-o atingă, îi conturează silueta cu palmele, prefăcându-se că îi apucă șoldurile și își împinge prohabul în direcția ei.

Solomon trage brusc aer în piept și simte cum îi fierbe sângele în vine. Își încleștează degetele pe paharul de whisky, iar încheieturile i se albesc.

— Calmează-te, frate! mormăie Howler.

Solomon se dă jos de pe scaun.

Howler își îngroapă fața în mâini și se rotește cu fața spre bar. Dacă încep să zboare pumni, nu vrea să fie implicat.

Solomon se îndreaptă de spate și ridică din sprânceană la tânărul cu pricina. Doar de atât e nevoie. O privire care transmite că, dacă mai face un pas, îi smulge capul de pe umeri. Înghițind în sec, individul își bagă coada între picioare și se întoarce la petrecerea burlacilor.

Fără să fie conștientă de pretendentul care se retrage, femeia îl zărește pe Solomon înainte ca el să dea înapoi, iar atenția ei îl țintuiește în loc. Pomeți înalți, buze pline, ochi mari, căprui, care strălucesc ca pământul acoperit de rouă. Solomon trage adânc aer în piept, încercând să-și potolească inima, care gonește ca un tren de marfă la viteză maximă.

— Bună! îl salută ea, iar în cuvânt nu se ghicește pic de accent sudist.

Tânăra se ridică pe vârfuri. Are unghiile de la picioare vopsite cu oă roz cu sclipici, într-un contrast puternic cu pielea bronzată. Îl apucă de antebraț, cu vocea plină de speranță.

— Ai venit să dansezi, voinicule?

— Eu nu dansez, îi răspunde, iar cuvintele îi ies mai posace decât a intenționat.

În spatele lui, Howler oftează epuizat și îngaimă un „Frate” dojenitor. La naiba! Chiar că a sunat prea țâfnos.

Chipul ei drăguț se încrețește de dezamăgire, iar lumina din ochi se stinge.

— Ah!

Solomon geme în sinea lui și se scarpină în barbă. Care naiba e problema lui? Tîpa își dorește un tonomat și un dans în doi, iar el ar trebui să fie bărbatul care să i le ofere.

— Vrei să bei ceva? o întreabă, adunându-se și rugându-se s-o poată ține în preajma lui încă puțin.

E nefirească. Vocea lui. Oferta lui.

Ea îl privește pe sub genele lungi și negre, cu bărbia îndreptată în jos.

— Da, te rog!

Timbrul vocii ei e răgușit. Seducător.

Hristoase! Solomon își fixează privirea asupra buzelor ei. Roz ca o gogoasă glazurată. Moi.

Solomon se îndreaptă către bar, cu femeia pe urmele lui, ignorând faptul că brusc pantalonii i se par foarte strâmți în zona prohabului.

— Vin? o întreabă peste umăr.

— Tu ce bei?

— Whisky.

— Atunci, la fel și pentru mine.

Barmanul, care șterge cu o cârpă tejgheaua de lemn lăcuit, zice:

— Salutare, șefule! Ce-ți dau?

Femeia se uită urât.

— Sigur că da! Pe tine te salută.

— Două Blanton's, spune el. Seci.

În timp ce așteaptă băuturile, Solomon își pune mâna pe tejghea ca să poată lua nota de plată înaintea ei. Femeia trage brusc aer în piept. Solomon vede pe chipul ei exact momentul în care ea își dă seama. Buna dispoziție îi dispare.

Face ochii mari, apoi îi mijește la verigheta de pe degetul lui.

— Ești înșurat?

La dracu'!

— Nu!

Asta e tot ce spune. Tot ce poate spune.

Ea își lungește gâtul ca să se uite la Howler, pe după el. Drept răspuns, acesta își ridică paharul cu whisky.

— Pe cuvânt de cercetaș!

— Haide! îi sugerează Solomon, vrând să-i explice. Vrei să luăm niște aer? Hai să ieșim prin spate!

După ce ezită o secundă și îl mai analizează o dată din cap până în picioare, tânăra dă din cap afirmativ.

— Bine! spune, apoi arcuiește o sprânceană și adaugă: Dar am spray paralizant la mine.

— Apreciez asta!

Solomon se luptă cu reflexul de a zâmbi, căci îi place impertinența ei.

Cu paharul de whisky în mână, întinde un braț și îi face semn s-o ia înainte. Inima i se aude în urechi ca un bubuit ritmic în timp ce ea se îndreaptă spre scaunul ei, își ia poșeta și se încălță cu pantofii cu toc, înălțându-se imediat cu 12 centimetri.

Howler ridică degetul mare în sus, iar Solomon îi răspunde cu o privire urâtă.

Ies afară pe veranda întunecoasă din spate și coboară scările. Degetele li se ating ușor și își țin amândoi respirația în timp ce pășesc spre o pădurice de conifere înalte. Femeia tremură și își trage sacoul pe ea pentru a se proteja de vântul

tăios de martie. Când se adâncesc printre copaci, gălăgia traficului se estompează, înlocuită de cântatul greierilor. Poate că Bear's Ear e la periferia orașului Nashville, dar tot e prea urban pentru gustul lui Solomon.

— Deci, șovăie ea, cu sprâncenele apropiate și cu o în-cruntătură mică pe buze. Chiar nu ești însurat? Pentru că, dacă ești, nu vreau să fiu cealaltă femeie. Deloc.

Solomon simte cum îl copleșește nevoia de a fi sincer. Pentru că aici, în barul acesta străin, cu femeia asta necunoscută, simte că poate fi el însuși.

I se pare că are parte de un nou început.

— Nu! Nu sunt! Ea nu mai e de multă vreme.

Zicând acestea, își coboară capul și răsuțește pe deget cerculețul de aur.

— Nu mi s-a părut niciodată momentul potrivit s-o dau jos de pe deget.

Ea nu spune nimic preț de câteva clipe. Se gândește la mărturisirea lui, încercând să își dea seama dacă tipul e sau nu un ticălos care ar minți cu privire la o soție moartă.

— Înțeleg! E greu să treci peste asta.

Tonul moale și trist îi dă de înțeles lui Solomon că și ea a pierdut pe cineva.

— De unde ești? o întreabă, căutând un mod de a umple tăcerea.

În secunda în care cuvintele îi ies din gură, se admonestează în sinea lui. Flecăreală plină de clișee, care îi provoacă repulsie.

Futu-i!

Howler are dreptate. A ruginit ca naiba.

— Nu!

Ea ridică o mână, dar își menține atenția îndreptată spre pârliașul care strălucește în lumina lunii.

— Hai să facem o înțelegere! Fără detalii personale. Când el ridică din sprânceană, îi explică: În seara asta, eu nu sunt eu și tu nu ești tu.

El dă din cap, apreciindu-i oferta. Îi place că se poate preface că e altcineva. Un bărbat care nu și-a pierdut soția cu șapte ani în urmă. Care n-a fost celibatar în tot acest timp. Vor avea o interacțiune superficială, deși îi trec prin minte vreo sută de întrebări personale. Cum o cheamă? Cu ce se ocupă? Ce caută acolo? De ce e așa de frumoasă?

Mai dă o dată din cap. Ia o gură de whisky.

— Mie îmi sună bine!

Zâmbetul ei îi înmoaie genunchii.

Hristoase! Își dă seama că Howler avea dreptate. Are nevoie să iasă mai des. Un simplu zâmbet n-ar trebui să-l bage direct în mormânt.

Femeia se sprijină de un copac și începe să-i jupoaie scoarța. Ia o înghițitură lungă din whisky, și pare să fie obișnuită cu băutura, pentru că nu tușește deloc. Apoi își lasă capul pe spate, flutură din genele alea superbe și rămâne cu gura căscată.

— Ce este? o întreabă Solomon, urmărindu-i direcția privirii.

— Stelele! îi zice ea, cercetând cerul. Nu pot să văd stelele acolo unde stau. Nu așa.

Deci a bănuțit bine. Ea e dintr-un oraș mare.

— Nu e poluare luminoasă, îi explică Solomon, ducând paharul la buze. Știu un loc de unde ai o priveliște și mai bună.

Ea ridică o sprânceană, curioasă, dar nu spune nimic.

— Orașul meu natal e cel mai bun loc pentru a te uita la stele.

— Serios? îl întreabă, întorcându-și capul ca să se uite la el, iar părul i se leagănă în bătaia vântului, trimițând o adiere din parfumul ei în direcția lui.

— Da!

Solomon se apropie și mai mult de ea. Miroase ca și cum s-ar fi scăldat în lumina soarelui și în vanilie.

— O întrebare personală. Dar răspunde-mi vag și ușor neinteresant!

Solomon nu se poate abține.

— De ce ești aici în seara asta?

Ea își modifică postura pentru a-l privi direct, iar chipul drăguț pare inocent și vulnerabil în întuneric. Odată cu mișcarea asta dispare stânjeneala dintre ei, lăsând în urmă doar tăcerea confortabilă dintre doi oameni care se cunosc de-o veșnicie.

Ea scoate un suspin și se concentrează asupra unui lucru care se află dincolo de umărul lui.

— Dacă îți spun că fug, o să accepți asta ca pe un răspuns?

— Aș putea, da!

Solomon ridică din umeri și mai ia o înghițitură de whisky.

— Muncesc prea mult, începe ea pe un ton scăzut. N-am viață personală, adaugă și-și întoarce privirea, ca și cum i-ar fi jenă să recunoască asta, apoi se uită din nou la cer. N-am parte de dragoste. N-am stele. Mama spunea mereu „găsește-ți stelele”, dar eu n-am așa ceva. N-am avut niciodată.

Tristețea din vocea ei îi despică pieptul în două.

— Pari singură.

— Sunt mereu singură, șoptește ea, întorcându-și din nou atenția spre el.

Ochii îi sclipesc și apoi i se umplu de lacrimi de parcă ar spune „salvează-mă!”

„Ia-mă!”

Și el face asta. Nu se poate abține.

Solomon pășește mai aproape, o cuprinde cu brațele și își apasă gura pe a ei. Îi vrea mirosul pe piele. În barbă.

Ea scâncește, în vreme ce palmele-i mici urcă pe suprafața lată a pieptului lui.

O dorință carnală demult îngropată explodează în Solomon, amintindu-i violent de abstenența lui de șapte ani. Mâna i-a fost singura tovarășă în tot acest timp. Un geamăt aspru îi scapă printre buze, semnalându-i că devotamentul lui de călugăr a fost o prostie colosală. La naiba, nimic nu se compară cu buzele alea dulci peste ale lui, cu o femeie frumoasă în brațe, cu moliciunea și căldura corpului ei lipit de al lui în seara asta răcoroasă.

E așa de mică și așa de frumoasă! Simte că își pierde mințile.

Femeia asta. A lui.

Gândul îl lovește ca un tren în plină viteză. Ca pumnul unui boxer.

O apropie de el și mai tare și îi cuprinde obrajii în palme, împletindu-și degetele în părul ei. E o tortură. Își simte penisul tare ca oțelul în pantaloni și vrea mai mult de-atât. Vrea mai mult, dar ea e...

Rabat!

Se desprinde de ea. Face un pas înapoi, ținând-o dreaptă de brațe, un pic mai jos de umeri.

Ei îi scapă un suspin printre buze când el întrerupe sărutul.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă în timp ce clipește spre el. E nedumerită, iar buzele roz și umflate i se întredeschid.

— Ești beată! mormăie el.

N-a adus-o aici ca să i-o tragă.

— Nu pot să fac asta.

Deși scula lui urlă contrariul. Dar are trei surori acasă. Dacă vreun tip ar profita de ele, i-ar smulge capul de pe umeri.

Ea râde cu o cadență melodioasă care îi aprinde flăcări de dorință în cavitatea pieptului.

— Ah, poate că am un pic de euforie dată de vin, dar sunt conștientă. Nu sunt beată.

Zicând acestea, îi cuprinde obrazul în palmă, iar atingerea ei e ca un șoc electric.

— Jur! Pot să spun alfabetul de la coadă la cap.

Și chiar face asta.

El râde zgomotos și i se pare că e prima oară când face asta după foarte multă vreme.

— Tot nu m-ai convins.

— Haide, nu mai fi așa de domn! bombăne ea și pufnește.

Buzele ei pline se arcuiesc când se ridică pe vârfuri și se lipește de el.

— Sărută-mă, nerod chipeș ce ești!

Cu falca încordată, Solomon clatină din cap, chiar dacă dorința și precauția se duelează în interiorul lui.

Și atunci îi vede expresia. Ochii căprui scânteietori. Buzele bosumflate. Îmbujorarea din obraji. Dacă o trimite înapoi în bar, o să găsească pe altcineva.

Nici gând să lase să se întâmple asta. Vrea s-o sărute mai mult decât vrea să respire.

Se înclină spre ea, își înfinge mâna în părul acela blond și mățos și îi capturează gura cu a lui. O sărută înfometat și tandru, până rămâne fără aer.

Futu-i!

E în pericol de a-și pierde mințile. De a da pe-afară. Un geamăt jenant ca naiba îi scapă printre buze.

Femeia întrerupe sărutul, cu răsuflarea tăiată. Privirea ei e sălbatică, dornică, radioasă.

— Stai pe aici, prin jur? îl întreabă, cu pleoapele grele.

— Am o cameră. La un motel aici, după colț.

— Du-mă acolo!

Se întinde din nou spre buzele lui.

— Arată-mi toate stelele!

Femeia îi trage fața spre a ei, iar el o ia în brațe, ținând-o strâns la piept. De parcă, dacă i-ar da drumul, ar dispărea.

O să răspundă pozitiv invitației ei. La naiba, o să-i dea tot ce își dorește, și mai mult!

O singură noapte, fără nume, două bătăi de inimă și toate stelele din univers!

O burtică de gravidă. Doi străini. Trei zile în care să se îndrăgostească unul de celălalt.

Tessie Truelove și-a petrecut întreaga viață evitând... ei bine, iubirea adevărată. Și de ce nu ar face-o? Câinele i-a fugit, tatăl ei a plecat să-și ia țigări și nu s-a mai întors, iar mama i-a murit cu ani în urmă. În concluzie, pentru a evita să-i mai fie frântă inima, Tessie, un celebru designer de interior, se agață de nesfârșite liste cu lucruri pe care le are de făcut, de mult iubitele ei culori Pantone, dar și de munca într-un mediu toxic.

După prea mult whisky și o noapte sălbatică în compania unui bărbat pe care l-a întâlnit cu totul întâmplător, Tessie, care a rămas însărcinată, jură că își va asuma de una singură creșterea copilului. La urma urmei, aceasta ar putea fi singura ei șansă la dragostea adevărată.

Nimic nu-i va distruge planurile. Nici măcar tatăl bebelușului, Solomon Wilder, bărbatul musculos, bărbos și chinuit de suferințele trecutului, care își face apariția pe neașteptate în vacanța ei perfect planificată.

Blocați împreună în paradis, cei doi ajung la o înțelegere: vor petrece trei zile împreună pentru a descoperi cum să-și crească fiul.

Firi diametral opuse, Tessie și Solomon nu au nimic în comun cu excepția bebelușului. Tessie are o carieră strălucitoare în LA, iar Solomon duce o viață retrasă în sălbăticia din Alaska. Pe măsură ce mica lor vacanță devine tot mai fierbinte, iar Solomon reușește să dărâme zidurile emoționale pe care Tessie le-a construit ani în șir în jurul său, tânăra începe să se întrebe dacă nu cumva ei și acestui voinic de la munte veșnic îmbrăcat cu cămăși de finet le este merit să împartă nu doar un copil, ci și o poveste de iubire.

„Alegerea potrivită pentru cititorii care caută o poveste de dragoste deopotrivă încântătoare și amuzantă despre doi străini care devin părinți în mod neașteptat și trebuie să își înțeleagă și să accepte diferențele pentru a putea forma o legătură și, eventual, a găsi iubirea.”

The Story Graph

18+

ISBN: 978-606-088-543-6

9 786060 885436

www.edituracorint.ro